

DANTE

LO QUE MÁS QUEREMOS
/to, co nejvíce milujeme/

Nenuceně ses opíral o rám kola a mžoural jsi do slunečních paprsků. Slunce sice svítilo už od rána a nezakrývaly ho mraky, ale i tak bylo chladno a mráz ti kreslil na tváře červené ruměnce. Tvé prsty bubnovaly do řídítek a tancovaly v rytmu skučícího větru. Zaručeně jsi je měl ztuhlé a zkřehlé.

„*Te quiero*,“ zašeptal jsi mi do ucha a se zazuběním sis mě přivinul do teplého objetí. Tmavé oči jsi měl unavené a víčka ztěžklá – vstávali jsme brzo –, ale srdce ti vesele naráželo do hrudního koše.

Přitáhl sis rukávy tmavě šedé mikiny přes holá zápěstí, aby ti mráz nezalézal pod kůži, a pevně jsi sevřel řídítko. „Jako obvykle?“ Posazený na sedátku ses vykláněl směrem k cestičce vinoucí se k lesu.

Přikývla jsem a následovala tě po cestě zasypané kamením a jehličím. Stezka se ztrácela mezi vysokými štíhlými stromy a mizel tam i tvůj stín. Šlápl jsi do pedálů a brzy ses mi ztratil z dohledu. Jako vždy jsem tě nechala jet napřed,

cítila jsem se tak bezpečněji, třebaže jsme tuhle cestu znali jako své boty.

S úsměvem na tváři jsem pozorovala, jak se s oprýskaným kolem prodíráš keři a tiskneš si na prsa černou ledvinku s vyšitým jménem.

Dostal jsi ji od tety Carmen a vždycky jsi na ni nadával, že je pro děti, ale na naše společné cesty jsi ji nosil. Bylo to, jako by vkročila do našeho vztahu a stala se neodmyslitelnou součástí našich výletů – ty, já a černá ledvinka. Po tvé smrti skončila na půdě. Pro své dobro jsem se ji nikdy nerozhodla hledat.

Nad korunami stromů zpívalo pár ptáků a doprovázelo nás na březnovém výletě. Slunce se už blížilo k zenitu a dobývalo se skrz pár mráček, které se do té doby nakupily na obloze.

Vyjeli jsme z lesa. Tvoje kolo skřípalo a na posledních pár metrech cesty, než se před tebou rozevřelo pole, vydávalo tak děsivé zvuky, že se na tvé tváři objevily ustarané vrásky. Nemohl jsi přece přijít o svého věrného společníka. Prudce jsi šlápnul na brzdu, když jsi minul posledních pár stromů, a seskočil na zem.

Tenisky se ti zabořily do bahna – posledních pár dnů vytrvale přšelo –, ale ani to tě neodradilo, aby sis razil cestu mezi trsy trávy k tmavému zvířeti s očima kulatými jako dvě mince a lhostejným pohledem. Snažil se, seč mohl, aby mu neuniklo jediné chutné stéblo trávy.

„*Hola*, Ovečko.“ Tvůj pozdrav býka vyrušil. Jen málokdy reagoval na okolní podněty a sám jsi vždycky říkal, že kdyby kolem něj jel buldozer, jen by zastříhal uchem nebo možná pohodil ocasem. Na tvůj hlas ovšem vždycky reagoval podobně jako mūra na světlo – nemohl jej nechat bez povšimnutí.